

[Undervisningsministeren.]

vel, sommerens arbejde har gjort, at vi må standse og gøre det på en anden måde, når vi skal sætte det op i paragraffer — så må vi måske vende tilbage til noget, der ligger i nærheden af udvalgets forslag. Men jeg håber det ikke. Jeg håber, vi bliver i stand til det andet, men det kan vi jo drøfte, når lovforslaget genfremsættes. Her har vi i hvert fald et punkt, hvor det ærede medlem med megen ret kan sige, at han er noget handicappet i en drøftelse, så længe det endelige forslag ikke foreligger.

Hvad spørgsmålet om det forjagede tempo i denne debat angår, tror jeg nok, at de fleste af tingets medlemmer, der ikke har taget del i drøftelserne, vil synes, at det egentlig ikke er en af de mest forjagede debatter, vi har haft. Vi har haft den tid, vi gerne ville have. Det er sidste punkt på dagsordenen. Der er ikke nogen, der har forsøgt at skynde på os. Jeg forstår derfor ikke helt, hvad det går på.

Det mere principielle kan vi ikke løse ved denne lejlighed. Det er spørgsmålet om betænkningen. Jeg skal ikke stå og bore vældig meget i det, men det ærede medlem må have mig undskyldt; når jeg sagde det, jeg sagde før, var der en lille smule principielt i det. Jeg får udleveret en betænkning fra en kreds af dygtige og anerkendte seminariefolk og forskellige andre, der på den ene eller den anden måde har med læreruddannelsen at gøre. Den har nogle hovedsynspunkter og en række mindretalsudtalelser. På et helt væsentligt punkt i denne betænkning er der ikke fra det ærede medlem nogen mindretalsudtalelse. Jeg går et skridt — mener jeg — væk fra det, betænkningen siger på dette punkt. Det ærede medlem står op her og vender sig i temmelig voldsomme vendinger — vent nu og se fortrykket — mod, at jeg vil lægge mig fast på en studentereksamen. Nej, det er mig, der bevæger mig væk fra den, og det er det ærede medlem, der i betænkningen foreslår mig at gå den vej, som det ærede medlem her vender sig imod.

Det synes jeg nok rejser noget principielt.

At man selvfølgelig ikke kan binde sin gruppe, ved vi alle sammen, men man har jo lov til at have nogle standpunkter selv. Det har både en formand og alle andre i en gruppe. Man kan have nogle standpunkter selv, som man kan gøre rede for.

Her ligger en betænkning, der foreslår dette. Så må man gå ud fra, at de folk, der har skrevet under på det, også står ved det. Det er en principiel diskussion, vi kan tage en anden gang.

I forbindelse med aftenkoleudvalget må jeg sige, at jeg forstod, at en meget væsentlig grund for det ærede medlem og andre politikere i det udvalg til at tage forbehold bl. a. var det økonomiske, selv om det ikke alene var det økonomiske. Det var helt klart, og lige så snart jeg fik refereret, at der var tanker om et sådant forbehold, sagde jeg: selvfølgelig. Hvis ikke man må have lov til at tage forbehold over for de økonomiske konsekvenser af forslag, der måske flere år efter eller nogen tid efter dukker op her i tinget, kan politikere ikke sidde i et sådant udvalg.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard lod, som om han havde fået det ud af det, at jeg skulle have sagt, at det var reaktionært at gå imod en lov. Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at når vi står i en vældig skoleudvikling, hvor alle med en enkelt undtagelse — den, der føler sig mest knyttet til den lov, vi har, som alle andre føler ikke slår til — siger, at nu må vi have en lærerlov, der i nogen grad lever op til den skoleudvikling, vi har, er det, hvis ordet reaktion skal oversættes efter sin direkte ordlyd, reaktion at sige: nej, vi skal ikke i mange år frem have nogen lærerlov. Det tør jeg sige. Det er at ville bidrage til at sætte udviklingen i stå.

Det ærede medlem talte igen om en snæver lov. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem bygger på. Jeg ved blot, at det ærede medlem ikke bygger på dette lovforslag. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem tænker på.